

Győri Ítéltábla
Pf.II.20.138/2012/5.

A Győri Ítéltábla a dr. Somos Géza ügyvéd által képviselt I.r., II.r. és III.r. felpereseknek a dr. Fazekas Ildikó ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződések érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Tatabányai Törvényszéken 2012. március 1. napján kelt 20.P.20.645/2011/12. számú ítéletével szemben a felperesek részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletének fellebbezett részét helybenhagyja.

Egyetemlegesen kötelezi a felpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg az alperesnek 127.000. (Egyszázhuszonhétezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyben eljáró hatóság felhívására - 2.500.000. (Kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezett illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes az I.r. felperesnek több kisebb összegű, majd 1996. januárban 2.900.000.Ft összegű kölcsönt nyújtott, aki ezek „törlesztéseként” kisebb asztalosmunkákat végzett az alperes érdekeltségébe tartozó gazdálkodó szervezeteknek.

Az I.r. felperes és az alperes *2002. december 31-i* szerződésükben rögzítették, hogy az I.r. felperes 35.000.000,- forinttal tartozik az alperesnek. E kölcsöntartozás biztosítására megállapodtak abban, hogy 20.000.000,- Ft-ra jelzálogjogot és/vagy vételi jogot alapítanak az I.r. felperes tulajdonában álló ingatlanokra, míg 10.000.000,- Ft-ot 2003. június 30-ig, 5.000.000,- Ft-ot pedig 2003. december 31-ig megfizet. A szerződés szerint annak aláírásával hatályát veszítette a felek között 1998. augusztus 23-án létrejött szerződés. Az I.r. felperes "A"-tól is vett fel kölcsönt 2004. május 19-i, és 2004. július 16-i kölcsönszerződésekkel, az előbbi szerinti 13.500.000.Ft-ot 2004. november 19-ig, az utóbbi szerinti 5.800.000.Ft-ot 2004. november 16-ig vállalta visszafizetni.

A 2004. október 5-i kölcsönszerződés szerint az alperes átadott az I.r. felperesnek 25.000.000,- Ft-ot, aki azt 2005. december 31-ig volt köteles visszafizetni, évi 10%-os ügyleti és 20%-os késedelmi kamattal. A szerződés biztosítására (a kölcsönösszeg és járulékaik erejéig) az alperes javára jelzálogjogot alapítottak az I.r. felperes tulajdonában álló **helység 1-i** ..., ..., ..., ..., ..., ... hrsz-ú ingatlanokra, és az **helység 1-i** ... hrsz-ú ingatlan tulajdonában álló 4/20 tulajdoni hányadára, egyúttal ezekre vételi jogot is alapítottak az

alperes javára 2005. december 31-ig, **25.000.000** Ft vételáron. Az ingatlanokra a jelzálogjog, és az opciós jog is bejegyzésre került. E szerződést *2004. december 14-én* úgy módosították, hogy az alperes a vételi jogát 2007. december 31-ig gyakorolhatja.

Ugyanezen a napon az alperes kölcsönadóként, az I.r. felperes adósként, a II-III.r. felperes jelzálogjog-kötelezettként és készfizető kezesként egy **megállapodást** is kötött, amelyben megállapították, hogy az I.r. felperes a 2002. december 31-i kölcsönszerződés alapján **35.000.000,-** Ft-al tartozik az alperesnek, amit 2003. január 1-től évi 20%-os kamat is terhel. E tartozását az I.r. felperes a megállapodás aláírásával elismerte, azt 2005. december 31-ig vállalta megfizetni. A II. és III.r. felperesek az I.r. felperes e tartozásáért készfizető kezességet vállaltak, és a szerződés biztosítására a II.r. felperes tulajdonában álló **helység 1-i ...** hrsz-ú, és a ... hrsz-ú ingatlan tulajdonában álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadára, továbbá a III.r. felperes tulajdonában álló **helység 1-i ...** hrsz-ú, valamint a ... hrsz-ú ingatlan tulajdonában álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadára (a kölcsönösszeg és járulécai erejéig) az alperes javára jelzálogjogot alapítottak.

Az I.r. felperes 2004. október 5-én - az alperestől kapott kölcsönből - "**A**" felé fennmaradt 18.780.000,- Ft kölcsöntartozását megfizette, aki hozzájárult, hogy az I.r. felperes ingatlanaira a javára bejegyzett jelzálogjogot és vételi jogot töröljék.

Ezt követően **2005. december 14-én** az I.r. felperes adósként, a II-III.r. felperesek jelzálog-kötelezettként és készfizető kezesként, az alperes kölcsönadóként **újabb megállapodás** kötött, megállapították, hogy az I.r. felperes 2003-2005 évek folyamán több részletben **40.000.000,-** Ft kölcsönt kapott az alperestől. E tartozását az I.r. felperes a megállapodás aláírásával elismerte, és azt 2006. december 31-ig vállalta megfizetni, amely időpontig a tartozás kamatmentes, fizetési késedelem esetén az I.r. felperes évi 20% kamat megfizetését vállalta. A II. és III.r. felperesek az I.r. felperes e tartozásáért is készfizető kezességet vállaltak, és a szerződés biztosítására pedig a II.r. felperes tulajdonában álló **helység 1-i ...** hrsz-ú, és a ... hrsz-ú ingatlan tulajdonában álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadára, továbbá a III.r. felperes tulajdonában álló **helység 1-i ...** hrsz-ú, és a ... hrsz-ú ingatlan tulajdonában álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadára (a kölcsönösszeg és járulécai erejéig) az alperes javára jelzálogjogot alapítottak. A megállapodás 9. pontjában rögzítették, hogy a 2004. október 5. napján létrejött korábbi megállapodás az új megállapodásuktól függetlenül és elkülönülve a továbbiakban is hatályos, de a 2002. december 31-i kölcsönszerződés, amire a 2004. október 5-én kelt megállapodásukat alapozták, az utóbbi megállapodás aláírásával hatályát veszítette. Az alperes a megállapodás 10. pontjában kijelentette, hogy a 2004. október 5-i megállapodás alapján őt illető kamatoktól 2006. december 31-ig eltekint, de amennyiben a 35.000.000,- Ft tőketartozást 2006. december 31-ig nem fizeti meg az I.r. felperes, úgy 2007. január 1-től évi 20%-os késedelmi kamatot köteles fizetni.

A felperesek 2007. július 23-án előterjesztett, majd módosított keresetükben annak a megállapítását kérték, hogy a 2004. október 5-i kölcsönszerződés, ennek 2004. december 14-i módosítása, továbbá a 2004. október 5-én és 2005. december 14-én létrejött megállapodások érvénytelenek a Ptk.200.§ (2) bekezdése, a 202.§-a és a Ptk.207.§ (6) bekezdése alapján. Arra hivatkoztak, hogy a fenti szerződések tartalmától eltérően az I.r. felperes valójában csak két alkalommal kapott kölcsönt az alperestől, először 1996-ban 2.900.000,- Ft-ot, míg másodszor 2004. október 5-én 20.000.000 Ft-ot. E tartozásokból az I.r. felperes kétszer 500.000.Ft-ot visszafizetett. Továbbá az I.r. felperes az alperes

érdekkörébe tartozó **"B"** Bt-nek több millió Ft értékű munkát végzett ellentételezés nélkül, és az alperes az I.r. felperes boltjából 1.300.000,- Ft értékű árut vitt el fizetés nélkül. E tételek az I.r. felperesnek az alperes felé fennálló tartozását csökkentették, így az I.r. felperesnek csak 20.000.000,- Ft tartozása áll fenn. A kölcsönszerződés, annak módosítása és a megállapodások a Ptk.207.§ (6) bekezdése alapján semmisek, mert színleltek. A 35.000.000,-Ft kölcsönnyújtásra vonatkozó 2004. október 5-i kölcsönszerződés a már kifizetett 2.900.000.Ft-os kölcsön „törvénytelen” kamatait leplező színlelt szerződés, az ezt követő szerződések pedig kizárólag az alperesnek azt a célját kívánták törvényesíteni, hogy megszerezze a felperesek ingatlanait valótlán tartozások ellenében. Az I.r. felperes kizárólag azért írta alá a „fiktív szerződéseket”, mert az alperes azt ígérte, hogy a lakópark beruházásba 80.000.000 Ft-ot befektet, és e szerződések csupán biztosítékot jelentenek számára. A szerződések a Ptk.202.§-a szerint uzsorások is, mert az alperes azok megkötésekor a felperesek helyzetének kihasználásával feltűnően aránytalan előnyt kötött ki. A 2004. október 5-i 25.000.000 Ft átadásáról szóló szerződés alapján csupán 20.000.000 Ft került átadásra az I.r. felperesnek, aki azt **"A"** felé fennálló kölcsöntartozása megfizetésére használta fel. A különbözetként mutatkozó 5.000.000,- Ft „valószínűleg kamat”. A 2005. december 14-i megállapodást is az alperes kérésére írták alá, amely valótlánul tartalmazza, hogy az I.r. felperes 2003-2005 években 40 millió forintot vett fel az alperestől. Az alperes ezzel az előző uzsorás és színlelt szerződések kamatait „legalizálta”. E szerződés valótlánul rögzíti azt is, hogy a korábbi 35.000.000 Ft-os tartozása ezen felül áll fenn az I.r. felperesnek. A szerződések a Ptk.200.§ (2) bekezdése szerint jóerkölcsbe is ütköznek, és ezért is semmisek, mert a szerződésekben megjelölt összegeket az I.r. felperes nem kapta meg, ez pedig az általánosan elfogadott erkölcsi normákat nyilvánvalóan sérti, egyben tisztességtelen is. A II. és III.r. felperes a 2004. október 5-i és 2005. december 14-i megállapodásokba foglalt kezességvállalási nyilatkozatát megtámadta, és annak a megállapítását kérték, hogy azok érvénytelenek, mert e szerződéseket az alperes megtévesztő magatartása folytán írták alá, illetőleg annak aláírására az alperes fenyegetéssel vette rá őket. (Ptk.210.§ (4) bekezdés) A felperesek kérték annak a megállapítását is, hogy a 2004. október 5-i kölcsönszerződésben és annak 2004. december 14-i módosításában az alperes javára kikötött vételi jog kikötés érvénytelen a Ptk.200.§ (2) bekezdése alapján, mert a vételár az aktuális tartozáshoz került igazításra. A vételi jogra vonatkozó megállapodás érvénytelenségét a Ptk.255.§ (2) bekezdésének megsértésére hivatkozva is kérték.

Az alperes módosított ellenkérelmében a kereset teljesítését nem ellenezte a 2004. október 5-i szerződésnek a vételi jog kikötése érvénytelenségének megállapítása körében, nem vitatta, hogy a vételi jog kikötésére vonatkozó rendelkezés a „lex comissoria” tilalmába ütközik. **Ezt meghaladóan a kereset teljes elutasítását kérte**, a felek közötti szerződések írott tartalmára hivatkozott. **Viszontkeresetet** is előterjesztett, annak a megállapítása iránt, hogy a 2005. december 14-i megállapodás 10. pontjának 1. és 2. mondata érvénytelen. A 2004. október 5-i és 2005. december 14-i megállapodások alapján a felpereseket egyetemlegesen 75.000.000 Ft, ebből 35.000.000,- Ft után 2003. január 1-től, 40.000.000,- Ft után 2007. január 1-től évi 20%-os kamata, az I.r. felperest a 2004. október 5-i kölcsönszerződés alapján további 25.000.000,- Ft, s ennek 2004. október 5-től 2005. december 31-ig évi 10%, és 2006. január 1-től évi 20%-os késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Követelését az I.r. felperessel szemben kölcsöntartozásra, a II-III.r.

felperesekkel szemben készfizető kezességükre alapította, a teljes bizonyító erejű magánokirati formában létrejött szerződésekre hivatkozva.

A peres eljárás folyamatban léte alatt 2007. december 4-én az alperes gyakorolta a 2004. október 5-i szerződésben rögzített opciós jogát az I.r. felperes tulajdonában álló ingatlanokra, melynek alapján a tulajdonjogát ezen ingatlanok tekintetében az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott 20.P.20.645/2011/12. számú - kijavított - ítéletében megállapította, hogy a 2004. október 5-én létrejött kölcsönszerződés vételi jogot alapító rendelkezése érvénytelen. Az alperes tulajdonában álló **helység 1-i ... , ..., ..., és ...** hrsz-ú ingatlanokat, és a ... hrsz-ú ingatlan alperes tulajdonában álló 4/20 tulajdoni hányadát az I.r. felperes tulajdonába adta. Megkereste a körzeti földhivatalt, hogy a fenti ingatlanok tulajdoni lapjára tulajdonosként az I.r. felperest jegyezze be, illetve a tulajdoni hányadokat terhelő terheket a 2007. december 4-i állapotnak megfelelően jegyezze vissza. **Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.** Egyetemlegesen kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 75.000.000,- Ft-ot, s annak 2007. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó évi 20%-os kamatát. Kötelezte az I.r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000.000 Ft-ot, s annak 2004. október 5. napjától 2006. december 31. napjáig évi 10%-os, 2007. január 1. napjától a kifizetés napjáig évi 20%-os kamatát. **Az ezt meghaladó viszontkeresetet elutasította.** Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 2.805.000,-Ft perköltséget, és az államnak külön felhívásra 900.000,-Ft feljegyzett kereseti illetéket. **Határozatának indokolása szerint** a keresetnek a 2004. október 5-i kölcsönszerződés vételi jogot alapító rendelkezésének érvénytelenségének a megállapítására irányuló részének teljesítését az alperes nem ellenezte, ezért a Ptk.255.§ (2) bekezdése és 200.§ (2) bekezdése alapján megállapította e szerződés 6. pontjának érvénytelenségét. A vételi jog kikötése a 2004. október 5-i kölcsönszerződés biztosítéka volt. Mivel az alperes nem hivatkozott arra, hogy e nélkül nem nyújtott volna kölcsönt, a vételi jog kikötésének érvénytelensége az egész kölcsönszerződést nem teszi érvénytelenné (Ptk. 239.§ (1) bek.). A vételi jog kikötésének érvénytelensége miatt az alperes jogszerűen nem gyakorolhatta a vételi jogát, ezért az annak gyakorlásával megszerzett ingatlanokat az eredeti állapot helyreállítása körében az elsőfokú bíróság „visszaadta” az I.r. felperes tulajdonába. A fentieket meghaladó keresetet azért utasította el, mert a felperesek az őket terhelő bizonyítási kötelezettségük ellenére sem tudták azt bizonyítani, hogy a szerződések aláírására az alperes fenyegetéssel vette volna rá őket, azt sem, hogy a szerződések jogszabályba ütköznenek. Rámutatott a II.r. felperes nyilatkozatára, mely szerint az I.r. felperes nem említett olyat, hogy akarata ellenére írt volna alá bármit. A II-III.r. felperesek azon állításukat, hogy az alperes részéről fenyegetésként hangzott el az, hogy „az I.r. felperes börtönbe kerül”, ha nem írják alá a 2004. október 5-i megállapodást, semmilyen bizonyítékkal nem tudták alátámasztani. A színleltségre való hivatkozás körében, az őket terhelő bizonyítási kötelezettségük ellenére sem bizonyították, hogy a szerződő felek szándéka nem kölcsönszerződések megkötésére irányult, továbbá azt sem, hogy a felek valójában az alperes által korábban nyújtott 2.900.000.Ft kölcsön kamatait kívánták leplezni az újabb szerződésekkel. Alaptalanul állították a felperesek a támadott szerződések uzsorás voltát. A támadott szerződések tartalma alapján nem volt megállapítható, hogy az alperes részére

aránytalán előny került volna kikötésre. A felperesek azt sem tudták bizonyítani, hogy az alperes jogellenes fenyegetéssel vagy megtévesztéssel vette volna rá őket a szerződések megkötésére. A viszontkereset elbírálása körében rámutatott, hogy az I.r. felperes a 2004. október 5-i és 2005. december 14-i megállapodások aláírásával 75.000.000,- Ft tőketartozását kifejezetten (Ptk.242.§ (1) bekezdése) elismerte. A teljes bizonyító erejű magánokiratok tartalmával szemben a felperesek eredményes bizonyítást nem tudtak felajánlani, ezért az elsőfokú bíróság az okiratok tartalmát valósnak fogadta el, és az azokban foglaltak szerint kötelezte az I.r. felperest az általa felvett, összesen 100.000.000 Ft lejárt kölcsön visszafizetésére. A 2004. október 5-i és 2005. december 14-i megállapodások írott tartalma szerint, a Ptk.272.§ (1) és 274.§ (2) bekezdés a/ pontja alapján kötelezte a II. és III.r. felpereseket, a készfizető kezességvállalásuk folytán arra, hogy egyetemlegesen fizessék meg az I.r. felperes 75.000.000,- Ft összegű kölcsöntartozását az alperesnek. A kamatfizetés meghatározása során a szerződésekben szereplő kamatok megfizetésére kötelezte a felpereseket, mivel az alperesnek a 2005. december 14-i megállapodás 10. pontjának 1. és 2. mondatának az érvénytelenségére irányuló viszontkeresetét, mint alaptalant elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatásával a megállapítási keresetüknek való teljes helyt adást, és az alperes viszontkeresetének a teljes elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság a mérlegelés során figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy „ugyan a perbeli okiratok alátámasztják az abban foglalt felperesi nyilatkozatokat, de azt nem igazolják, hogy a nyilatkozatok tartalma valós is lett volna”. Az elsőfokú bíróságnak értékelnie kellett volna azt a körülményt, hogy a vitatott szerződések a „jogilag képzett” alperes és a „jogi értelemben” laikus felperesek között jött létre. Az elsőfokú bíróság túlzott jelentőséget tulajdonított a III.r. felperes, illetve a meghallgatott tanú vallomása közötti ellentmondásnak, mert utóbbi lényegében megerősítette a III.r. felperesnek azt az előadását, hogy a készfizető kezességvállalását megalapozó okirat aláírására az alperes fenyegetéssel vette őt rá.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezett részének helyes indokai alapján történő helybenhagyására irányult.

Előrebocsátja az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek alapján - fellebbezés hiányában - a felülbírálat nem érintette az elsőfokú ítéletnek a vételi jog érvénytelenségével kapcsolatos rendelkezéseit, és az alperes viszontkeresetét a marasztalási összeget meghaladó részében elutasító rendelkezését.

Az így elbírált fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a bizonyítékokat megfelelően értékelte, ennek alapján az érdemi döntése meghozatalához szükséges releváns tényállást helyesen állapította meg, és abból helytálló jogkövetkeztetést levonva, érdemben helyes döntést hozott, amellyel az ítéletábra egyetért.

A felperesek a Pp.123.§-a szerinti megállapítási keresetet terjesztettek elő. Az állandósult bírói gyakorlat szerint a keresettel szembeni védekezésként felhozható kifogások, igények általában nem érvényesíthetők önálló megállapítási kereset formájában, mert nincsen jogmegóvási szükséghelyzet. Ugyanakkor a felperesek által a megállapítási keresetük körében előadottakat, felhozottakat az alperes által előterjesztett viszonkeresettel szembeni védekezésként érdemben kellett vizsgálni, hiszen azok alaposságuk esetén elenyésztették volna a viszonkeresetet. Ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor érdemben vizsgálta a felperesek által a megállapítási keresetük alátámasztásaként felhozottakat.

Az alperes a perben teljes bizonyító erejű magánokiratokkal (Pp.196.§ (1) bekezdés) igazolta, hogy mikor, milyen tartalmú kölcsönszerződések jöttek létre közte és az I.r. felperes között, és azt is, hogy a II.r. és a III.r. felperesek készfizető kezességet vállaltak az I.r. felperesnek az alperessel szembeni 75.000.000,- Ft összegű kölcsöntartozásának és annak járulékainak a megfizetéséért. A felperesek fellebbezési hivatkozásával szemben ezek az okiratok az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgálnak arra, hogy azok kiállítóiként a felperesek az abban foglalt nyilatkozatokat megtették, elfogadták, és magukra nézve kötelezőnek ismerték el. Az ezen okiratokban foglaltak tartalmi valótlanságának a bizonyítása tehát a perben a felpereseket terhelte, de e kötelezettségüknek a perben nem tettek eleget.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 164.§ (1) bekezdése és a Pp.3.§. (3) bekezdés megfelelő alkalmazásával helyesen telepítette a felperesekre a jogellenes fenyegetés bizonyításának a kötelezettségét is, és helyesen vont le e tény bizonyítatlanságának a jogkövetkezményeit is. A perben a felpereseknek - egyebek mellett - azt kellett bizonyítaniuk e körben, hogy az alperestől vagy mástól származó, a szerződési akarataikat lényegesen befolyásoló súlyos személyi hátrány kilátásba helyezését követően tették meg a szerződési nyilatkozataikat.

Az ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a felperesek az őket terhelő bizonyítási kötelezettségük ellenére nem tudták bizonyítani, hogy az akaratnyilatkozatukat lényegesen befolyásoló (telefonos és személyes) alperesi fenyegetés hatására kötötték meg a jelen perben támadott szerződéseket.

A felperesek nem tudták bizonyítani a perbeli szerződések színlelt voltát, és azt sem, hogy azok uzsorások, vagy jó erkölcsbe ütközőek lennének. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét (Pp.206.§ (1) bekezdés) a felperesek alap nélkül támadták a fellebbezésükben, hiszen az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen kitért arra, hogy milyen bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást, és mik voltak azok a körülmények, amiket a bizonyítékok e körbeni mérlegelésénél irányadónak vett, és a felperesi tényállításokat a csatolt okiratokkal szemben miért nem találta bizonyítottnak. Ezen indokokat a másodfokú bíróság is osztotta, ekként azokra - megismétlésük nélkül - csupán hivatkozik. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a felperesek fellebbezésében felhozott körülményeket egyebekben már az elsőfokú bíróság is a mérlegelési körébe vont, és ezeket az egyéb bizonyítékokkal összevetve helyesen állapította meg, hogy a felperesen nem tudtak eleget tenni az őket terhelő bizonyítási kötelezettségüknek.

A bizonyítékok okszerű mérlegelése pedig a másodfokú bíróságot is köti. (BH 2006. 403.)

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a teljes bizonyító erejű magánokiratok által tanúsított tényekkel, jognyilatkozatokkal szemben nem volt törvényes lehetőség arra, hogy a felperesek bizonyítékokkal alá nem támasztott tényelődását elfogadja. A felperesek nem adták elfogadható indokát annak sem, hogy miért volt szükség az általuk támadott szerződések, megállapodások aláírására, és e körben részben - egymásnak is - ellenmondó nyilatkozatokat tettek.

Az ítélet tábla a felperesek megtámadás útján gyakorolni kívánt érvénytelenségi hivatkozása kapcsán rámutat, hogy a Ptk. 236.§ (4) bekezdése szerint a megtámadás joga megszűnik, ha a megtámadásra jogosult a megtámadási határidő után a szerződést írásban megerősíti. Márpedig a felperesek a 2004. október 5-i megállapodásukat, az I.r. felperes adósként, a II-III.r. felperesek pedig készfizető kezesként a 2005. december 14-i megállapodásban írásban megerősítették, ezért az előbbi szerződést már ez okból is alap nélkül támadták.

Mivel az egyenes adós I.r. felperes a 100.000.000,- Ft kölcsöntartozását nem fizette meg az alperesnek, őt a kölcsöntartozása alapján, míg a II-III.r. felpereseket - 75.000.000,- Ft és járulékai erejéig - az érvényes készfizető kezességvállalásuk alapján érdemben helytállóan kötelezte az elsőfokú bíróság teljesítésre, a Ptk. 523.§ (1) bekezdése, 272.§-a és 274.§ (2) bekezdés a.) pontja szerint.

A fellebbezésben előadottak tehát a fent kifejtettek szerint az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására nem adnak alapot, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is pervesztes felperesek a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni kötelesek a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint az alperes perköltését. Az alperes jogi képviselőjének munkadíját az ítélet tábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (3), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a pertárgyérték alapulvételével bruttó 127.000.- forintban állapította meg, amelynek viselésére a felperesek egyetemlegesen kötelesek.

Egyetemlegesen kötelesek továbbá a pervesztes felperesek, az Itv. 59.§ (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése és a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az államnak felhívásra megfizetni az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt fellebbezési illetéket.

G y ő r , 2012. június 20.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelűl
kiadó: